

Jan Kasprowicz

Veronikin prt

Tine Debeljak

Dom lesen bogat je:
v kotu se nahaja
slika, slikana na steklo:
Žena prt podaja.

Polodprta usta,
pôgled kvišku uprt je,
v rôkah pa Veronikinih
razprostrt bel prt je.

Prt, ves kot predpasnik:
krogi v njem, cvetlice,
kot jih — kupljene za odpustek —
nosijo kmetice.

A na sami sredi
rožne, bele rute:
strašni lik Gospoda Krista,
o, in rane krute!

Krona trnovita,
lâs še kri drži se,
solze — biserne rosice —
lijejo iz oči se.

Od povsod znoj lije:
s čela, z lic, spod véka;
pravijo: tak pot potí Bog
v skrbi za človeka.

A nekoč zgodi se —
kdor čè, naj verjame —,
da napuhnjenost človeška
me vsegà prevzame:

denem dlan pod glávo,
— kaj ne vem početi —
in razmišljam, v kakšno muko
človek je na sveti;

kakšna skrb in briga
vsakega napada
in da zdaj k nam ne prihaja
nič več božja gnada;

znoj in pot: usoda,
ki nas vse udarja,
vsak pod lastnim križem kleca,
čaka ga Kalvarija;

le da na tej poti,
ki spè na morišče,
ni Veronike ne prta,
da ti pot obriše.

Komaj to pomislim:
že iz kota vstaja
lik Veronike na sliki:
Žena prt podaja.

K meni se približa
dobra žena, mila,
s prtom z lica briše skrb mi,
ki me je ranila.

Znoj moj briše s čela,
pot umiva slani,
na tej poti na Kalvarijo
pred obupom brani...